

21. srpna 2012

Milý Everette,

TO BYL ALE DEN! Jako na houpačce se nepřátelé stali (tak trochu) mýma spojencema, jiní nepřátelé se proměnili v horší nepřátele. Hned když jsem přišla do práce, potkala jsem Chlívá Stevea, jak stojí u věšáku se zástěrou s rukama překříženými na hrudi. „Způsobilas mi PEKELNOU sračku!“ zahučel.

„O čem to mluvíš?“

„O těch brownies.“

„Koláče ani dorty střevní potíže normálně nezpůsobují.“

„Způsobují, když je naláduješ projímadlem.“

Hrála jsem blbou a našťvanou.

„Nelži,“ napomenul mě Chlív Steve. „Když mě přepadl ten průjem, dal jsem poslední brownie bráchovi. Ten hňup se vysral z podoby.“

„Tak přesně to se ti stane, když ZÁMĚRNĚ NĚKOHO OTRÁVÍŠ,“ nechala jsem se slyšet.

„Co to žvaníš?“

„To suši zadarmo?!“

„Nabídl jsem ti suši, co bych jinak vyhodil. To ty ses ho rozhodla spořádat. Přece tě schválně NEOTRÁVÍM. Jsem snad nějaký debilní psychopat?“

Chlív Steve hodně lže, ale neumí to. Hned jsem poznala, že mluví pravdu. Pocítila jsem neskutečný nával viny, která mě samozřejmě donutila své jednání omlouvat. „Myslela jsem, že se mi snažíš pomstít za to vydírání, kdyžs mě chtěl vyhodit.“

„Já ti byl VDĚČNEJ, žes mi pomohla. Nevyčítal jsem ti, že si snažíš udržet práci. Šmarjá.“

„Takže jsme si kvit?“ zeptala jsem se.

„Co tím kurva myslíš?“

„Budeš se mi dál mstít?“

„Samozřejmě, že ne, ty blbko. Přestaň mlátit větrný mlýny a pa-dej udělat tuňákové salát.“

Hmm! Možná bych občas měla své jednání víc domýšlet. Zajímalo by mě, jestli Chlív Steve skutečně četl Dona Quijota.

Zbytek odpoledne jsem strávila zpytováním svědomí. Pak jsem teprve poznala, jak mě hodlá vesmír potrestat! Když jsem přišla domů, Roscoe se na mě hned vrhnul. Nejdřív jsem nechápala, CO SE MÝMU MILÁČKOVI STALO. Z hlavy mu trčely bílý ďábelský rohy a po celém kožichu mu visely jakýsi velký bílý trsy. Sehnula jsem se a jednoho se dotkla. Přilepil se mi na prsty. Trvalo mi jen chvíli, než jsem pochopila, že má do kožichu vlepny obří kusy žvýkačky Nicorette. Když jsem byla pryč, Roscoe vyběhl na dvůr psíma dvířkami, a tehdy si na něho počíhali huliči. Museli se prožvýkat snad až k infarktu, aby po sobě nechali tolik žvýkaček.

Ruce se mi zděšením třáslly, přemýšlela jsem, jestli zavolat na 911, ale – jaksi prozíravě – jsem se rozhodla, že vážněji mě budou brát na tři sta jedenáctce, která slouží pro míň naléhavý případy. Když policajt na konci drátu odpověděl, pověděla jsem mu o Roscoeově stavu a že očekávám okamžitý zatčení každého občana sousedního Závislákova. Ale ani moje skorohysterie nedokázala překonat policajtovu laxnost.

„Někdo vám nalepil na psa žvýkačku? Promiňte, paní, ale my máme v rybníku větší ryby.“

Když jsem po bezvýsledném rozhovoru zavěsila, zařvala jsem napůl zmarem, napůl bitevním pokřikem. Nešlo to jinak – musím vzít věci do vlastních rukou. „Huliči!“ křičela jsem. „Vyhlášu vám VÁLKU!“

Nicméně jsem věděla, že než se budu moct s těma feťákama vypořádat, musím z mého nevinného chlupáčka dostat Nicorette nacucanou jejich slinama. Okamžitě jsem obvolala všechny psí salony ve městě, ale bylo osm večer, takže měly do jednoho zavřeno. Vzala jsem Roscoea do kuchyně, navlíkla si rukavice na nádobí, píchla mu injekci inzulinu a strávila TŘI HODINY vystříhováním Nicorette z jeho chlupů. Zatímco já jsem byla znechucená a našťvaná, Roscoea ta nenadálá pozornost očividně těšila. Charlize Theronová, která se o ostatní svět obvykle nezajímá, za náma přišla a prohlížela si nás, tak trochu v obavách a trochu zvědavě.